

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoienita

Sfântul Antim Ivireanul

Sfântul Antim Ivireanul s-a născut în anul 1650. A fost de neam georgian (ivirean) sau caucazian. După ieșirea din robia turcă, a învățat caligrafia, pictura, sculptura și limbile greacă, arabă, turcă.

Este adus în Țara Românească în jurul anului 1690 de domnitorul Constantin Brâncoveanu. Ajunge conducătorul tipografiei de la București în 1691. În anul 1696, este numit egumen al Mănăstirii Snagov. Aici va întemeia o nouă tipografie. În anul 1705, este ales episcop al Râmnicului, iar în 1708 devine mitropolit al Țării Românești.

A tipărit 30 de cărți în limba greacă, 22 în română, una în slavonă, 6 slavo-române, 2 greco-arabe, una greco-română și una greco-slavo-română, în total 63 de cărți. Ele au fost tipărite la București, Snagov, Râmnic și Târgoviște.

Didahiile (28 de predici rostite în cursul ahipăstoririi sale la diferite sărbători) l-au făcut să fie considerat cărturarul care a vorbit cea mai frumoasă limbă română dintre cărturarii epocii sale.

Acuzat că ar fi avut legături cu austriecii și că ar fi uneltit împotriva lui Nicolae Mavrocordat și a turcilor, a fost arestat. Patriarhul ecumenic l-a caterisit și a fost condamnat la exil în Muntele Sinai. Turcii care îl duceau spre locul exilului l-au ucis pe drum, iar trupul său a fost aruncat în râul Tungia, un afluent al Mării Negre, lângă Adrianopol.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul sfinților pe 21 iunie 1992.

Duminica a 18-a după Rusalii | *Pescuirea minunată* (Luca 5, 1-11)

Despre ascultare

Și Domnul Hristos a zis: „Mână la larg și aruncați mrețele spre pescuire”; și Petru a zis atunci: „Doamne ne-am trudit și nu am prins nimic, dar pentru cuvântul Tău arunc mreaja în mare” (Luca 5, 4-5). Sfântul Apostol Petru s-a supus atunci cu mintea lui Dumnezeu fără discuție.

E foarte important lucrul acesta, ca cineva să-și supună mintea lui Dumnezeu. Vă spuneam cândva într-un context oarecare, că Părintele Arsenie (Boca) zicea că „noi avem mintea care discută cu Dumnezeu, în loc să se supună fără discuție”. La pescuirea minunată, așa cum o istorisește Sfântul Evanghelist Luca, pentru că în cuprinsul ei constatăm o atitudine a Sfântului Apostol Petru în care se vede supunerea cu mintea față de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, de fapt e începutul uceniciei Sfântului Apostol Petru. Cum? Se spune în Sfânta Evanghelie de la Luca, citim aceasta în capitolul al cincilea, că Simon și cu Andrei și cu cei împreună cu dânșii își spălau mrețele, gata să meargă spre casă, după o noapte în care n-au pescuit nimic. Și Domnul Hristos a zis, după ce i-a învățat pe oamenii adunați în jurul Lui pe țărmul mării, după ce i-a în-

vățat din barca lui Simon, a zis: „Mână la larg și aruncați mrețele spre pescuire”; și Petru a zis atunci: „Doamne ne-am trudit și nu am prins nimic, dar pentru cuvântul Tău arunc mreaja în mare” (Luca 5, 4-5). Sfântul Apostol Petru s-a supus atunci cu mintea lui Dumnezeu fără discuție.

Cine se supune cu mintea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, acela-i totdeauna biruitor. Nu se poate să nu vadă minuni în viața lui când se supune cu mintea, în înțelesul acesta că, de pildă, Domnul Hristos spune să iertăm și nu ne-ar conveni să iertăm, dar ne silim să iertăm, e o supunere cu mintea și vedem minunea liniștii sufletului și o mare bucurie pentru noi.

(Arhimandritul Teofil Părăian)

7 cuvinte către tineri ale Pr. Gheorghe Calciu

„Ce știi tu, tinere, despre Hristos?”

Chemarea

Avenit acum vremea, tinere, să auzi un glas care te cheamă. Un glas pe care nu l-ai mai auzit; sau poate da, dar pe care nu l-ai înțeles și nu l-ai ascultat. Este glasul lui Iisus! Nu tresări, nu te mira, nu zâmbi neîncredător, tânărul meu prieten! Glasul care te cheamă nu este al unui mort, ci al unui înviat. El nu te strigă din istorie, ci din adâncul propriei tale ființe.

Cuvintele acestea, rostite și scrise aici, sunt din străfundurile tale, pe care nu ți le cunoști. Ți-a fost poate rușine sau teamă să cobori în adâncul tău și să le descoperi. Ai crezut că în tine zace o fiară, un mormânt al instinctelor din care se ridică strigoii înspăimântători ai patimilor, și nu ți-ai văzut fața de înger, căci tu înger ești.

Dacă nu ți-a spus-o nimeni până acum, ți-o spune Iisus, și mărturia lui este adevărată, căci nimeni nu L-a dovedit vreodată de minciună. Ce știi tu, tinere, despre Hristos? Dacă tot ceea ce știi ai învățat la școală, la orele de ateism, ai fost frustrat cu rea-credință de un adevăr – de singurul Adevăr care te poate face liber. Ce știi tu despre Biserica lui Hristos? Dacă tot ceea ce știi se reduce la Giordano Bruno, despre care ți s-a vorbit la educația așa-zis „ateist-științifică”, ai fost privat în mod neomenos de lumina adevăratei culturi, de strălucirea spiritualității, care este garanția libertății tale de om.

Unde ai auzit, prietene, cuvintele acestea: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă bleasătmă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc”? Dacă nu le-ai auzit niciodată, cine și cu ce drept ți le-a interzis? Cine ți-a interzis să știi că există o cale mai bună, mai dreaptă și mai simplă decât cea pe care rătăcești orbecând acum? Cine ți-a pus valul peste ochi, ca să nu poți vedea lumina cea minunată a dragostei propovăduite și trăite de Iisus până la ultimele ei consecințe?

Te văd pe stradă, prietene, tânăr și frumos, și deodată, totul se schimbă în tine, fața ta se schimonosește, instinctele îți răbufnesc în afară, răvășindu-ți ființa ca o dezlănțuire de stihii, și devii violent... De unde ai învățat violența, tinere? De la cine? Ți-am văzut mama blândă și cu ochii în lacrimi, ți-am văzut tatăl cu fața împietrită de durere – și am știut că nu de la ei ai învățat-o... Atunci, de unde? Pleacă-ți urechea și ascultă chemarea lui Iisus, chemarea Bisericii Lui.

Afară, pentru violența ta nesăbuită, te

Pr. Gheorghe Calciu

asteaptă tribunalele și închisoarea, unde sufletul tău poate fi iremediabil ucis. Te-am văzut cu durere înaintea tribunalelor, unde faptele tale căpătau dimensiuni de oroare. Te-am văzut speriat, sau cinic, sau bravând – și toate aceste atitudini ale tale îmi aratău cât de aproape de marginea prăpastiei te aflai; și m-am întrebant, încă o dată, cine este vinovat pentru căderea ta.

Vino la Biserica lui Hristos! Numai aici vei găsi consolare pentru ființa ta răvășită, numai în ea vei afla certitudinea; fiindcă numai în Biserică vei auzi glasul lui Iisus spunându-ți cu blândețe: „Fiule, iertate își sunt ție greșelile tale, pentru că mult ai suferit. Iată, te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai greșești...” Nimeni nu ți-a scris vreodată cuvintele acestea, dar acum le auzi. Ți s-a vorbit de ură de clasă, de ură politica, de ură și mereu de ură.

Cuvântul „iubire” ți-a sunat străin, dar acum Biserica lui Hristos îți arată o cale mai bună, o cale a dragostei. Ai fost până acum sclavul instinctelor tale, trupul tău a fost un simplu instrument prin care ele s-au exteriorizat. Și acum poți să auzi acest glas al lui Iisus, Care grăiește prin gura Apostolului Său: „Au nu știi că tu ești templul lui Dumnezeu, că în tine locuiește Duhul lui Dumnezeu?”. Ți s-a spus că descinzi din maimuță, că ești o fiară care trebuie dressată, iar acum afli un lucru uluitor: tu ești templul lui Dumnezeu, în tine sălăsluiește Duhul lui Dumnezeu! Ești rechemat, tinere, la demnitatea ta de om metafizic; ești ridicat de acolo de unde educația greșită te-a coborât din sacrul oficiu, de a fi temple în care să locuiască Dumnezeu. Noi te chemăm la puritate.

Dacă nu ai uitat cuvântul „inocență”, dacă au mai rămas zone de copilărie neîntinată în tine, nu vei rezista acestei chemări. Vino în Biserica lui Hristos! Vino să înveți ce este inocența și puritatea, ce este blândețea și ce este iubirea. Vei afla care este rostul tău în lume, care este scopul existenței noastre. Spre stupoarea ta, vei afla că viața noastră nu sfârșește în moarte, ci în înviere; că existența noastră este spre Hristos și că lumea nu este doar un moment gol, în care să stăpânească neantul. Vei avea o nădejde și nădejdea te va face tare. Vei avea o credință și credința te va mântui.

Vei avea o dragoste și dragostea te va face bun. Aceasta este, tânărul meu prieten, cel dintâi cuvânt pe care Iisus ți-l adresează prin tumultul lumii, prin desişul patimilor cu care nimeni niciodată nu te-a învățat să te lupți, prin transparența viselor tale de inocență, care te mai bântuie din când în când. Iisus te caută, Iisus te-a aflat!

Cuvânt rostit în Biserica Radu-Vodă, în miercuria din „Săptămâna brânzei”, la 8 martie 1978.

(Preot Gheorghe Calciu - 7 cuvinte către tineri, ediție îngrijită de Răzvan Codrescu, Editura Anastasia, București, 1996, pp. 21-24)

Rememorând epopeea celor 7 cuvinte, părintele Gheorghe Calciu relatează într-un amplu interviu că *„în momentul când am hotărât să încep acțiunea cu cele șapte Cuvinte, m-am rugat foarte mult lui Dumnezeu, pentru că instinctul meu de conservare mă reținea. Era ca și cum m-aș fi aruncat cu capul în prăpastie. Pe de altă parte, era ceva în mine care mă mâna. Văzusem viața de la Seminar, știam că elevii erau supuși la tot felul de influențe și ispite, că Departamentul de Culte îi obliga să facă un fel de curs – de educație socială, ziceau ei – dar în care se făcea elogiul Partidului și al situației din țară. Asta era obligația, n-aveai ce-i face! Și mă gândeam că toți copiii aceștia așteptau ceva nou. Era o rutină la Seminar, a profesoratului mai ales, și atunci am pornit acțiunea aceasta, încercând să schimb ceva. Nu le ziceam lucruri noi, ceea ce făceam eu era să le spun într-un mod nou lucrurile pe care le cunoșteau deja. Să ajung la inima lor. Să reușesc să-i scot din această amorțală, din rutina aceasta a credinței, pe care o practicasem și eu într-o vreme, rutină care te osifica, pentru că nu mai era o credință vie.”*

În acest sens, primul cuvânt rostit a fost sugestiv intitulat **„Chemarea”**, adresat exclusiv elevilor seminariști. Ulterior au început să vină și studenți de la alte facultăți.

Fiecare cuvânt al părintelui dura câteva ore pentru că după fiecare predică, urmau discuții cu tinerii veniți, așa încât Cuvântul se termina pe la doisprezece sau chiar unu noaptea. La sfârșit seminariștii se îndreptau spre dormitoare lor iar cei veniți de la alte facultăți îl conduceau pe părintele Calciu până la acasă.... Părintele era înconjurat și protejat de acei tineri, pe care îi considera îngerii săi păzitori.

Claudiu Balan | Sursa: ortodoxiatinerilor.ro